

kunne straffes, medens den samme Kok, hvis han derefter kommer i Tjeneste hos en Privatmand, for det samme Forhold ikke vil kunne straffes efter denne Lov.

Bestemmelsen foreslaas derfor affattet saaledes:

„Med samme Straf . . . anses den, der, medens han staar i Tjenesteforhold, uden Principalens Vidende modtager o. s. v.“

§ 8.

Denne Paragraf tiltrænger nærmere Præcisering, da man selvfølgelig ikke uden videre kan udstede en Blankofuldmagt for Handelsministeren til at bestemme, hvilke Varer der kun maa sælges i visse foreskrevne Enheder i Tal, Maal eller Vægt (Brændevin? Øl? o. s. v.).

§ 9.

Angaaende denne Bestemmelse kan der rejses den almindelige Indvending, at naar man ikke vil forbyde handlende at opkøbe og sælge Partier fra Konkurs-, Auktions- og Dødsboer, synes man vanskeligt at kunne forbyde dem at meddele Offentligheden, at de gøre det. Men dernæst vil man tilføje de nævnte Boer stor og ufortjent Skade, idet Forbudet utvivlsomt vil vanskeliggøre Realisationen af Varerne fra Boerne til Opkøberne. Man vil ogsaa ramme mange Tilfælde, hvor en saadan Meddelelse vil være fuldt ud legitim og ganske uskadelig — ja endog for interesserede særdeles nyttig. Vi skulle blot i saa Henseende henvise f. Eks. til Salg af Bogsamlinger eller lignende, der angives at stamme fra N. N.'s Dødsbo, og hvor det vilde være ganske urimeligt at forbyde Meddelelser derom til Offentligheden.

Paragraffen synes derfor at burde indskrænkes til at ramme urigtige Meddelelser af den angivne Art og vil derfor formentlig opluges af Lovens § 1.

§ 11.

Det heromhandlede Forhold synes rettest at burde være en Sag mellem vedkommende Producent og Forhandleren og passende at kunne ordnes ad den private Vedtagelses Vej. En saadan Vedtagelse vil da i Regelen gaa ud paa, at Varen ikke maa sælges under den anførte Pris, hvorved Spørgsmaalet om Averteringen bliver uden praktisk Betydning. Den almindelige Retsbevidsthed vil vistnok staa ret uforstaaende overfor en Bestemmelse, hvorefter det vel er tilladt at sælge en Vare under en paa Varen angiven Pris, men ikke at meddele Publikum Underretning derom.

Vi foreslaa derfor, at denne Paragraf udgaa.

§ 12.

Imod denne Paragraf have vi intet principielt at indvende.

§ 13.

Det samme gælder denne Paragraf, om end der vistnok ingen Trang føles til at forbyde de der nævnte Forhold, der neppe for Tiden spille nogen som helst Rolle i vort Handelsliv.

§ 14.

Om denne Paragraf kan siges, at om den end ikke kan antages at stride mod Grundloven, strider den i alt Fald mod Næringslivets Grundlov, nemlig Næringsloven af 1857. Et Indgreb, direkte eller indirekte, i den Frihed, der ved Næringsloven er tillagt Detaillisterne til at handle med alle ikke særligt undtagne Varer, bør ikke ske uden ved en Forandring af selve Næringsloven. Og det System, man her søger at ramme, er i Virkeligheden ikke andet end det, at Detaillisten for en fælles Pris sælger to forskellige Slags Varer, hvilket Næringsloven hjemler ham fuld Ret til, og som ikke synes at burde forbydes, blot fordi Ydelsen af den ene Art Varer benævnes Tilgift. At Publikum i nogen større Udstrækning skulde lade sig narre herved, kan neppe antages, og hvis denne Art Forretninger flourer, er det kun et Tegn paa, at Systemet falder i et vist Publikums Smag.